

РЕШЕНИЕ

№ 14618

гр. София, 28.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 24.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **4335** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалбата на Е. И. И., с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място] 1233,[жк], [жилищен адрес] ал. 54, срещу Заповед № 386/01.04.2024 г. на изпълнителния директор на Агенция по заетостта, с която на основание чл. 107а от Закона за държавния служител (ЗДСл) е прекратено служебното му правоотношение като държавен служител на длъжност „Главен юрисконсулт“ към отдел „Правен“ при дирекция „Правно обслужване и обществени поръчки“.

С жалбата се иска отмяната на заповедта като незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалния закон и с неговата цел. Излагат се доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед на основание чл. 146, т. 3- т.5 от АПК по подробно изложени в жалбата мотиви. Изтъква се, че ОН не е изпълнил съдържанието на приетото на 29.03.2024 г. от служителя писмено предложение от 22.03.2024 г., в частта относно датата (когато обезщетението вече трябва да е платено) на прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично. Излага доводи, относно броя дни, които са изплатени. Твърди, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение са му изплатени само два дни, което е по-малко от полагащите му се дни платен годишен отпуск. Моли Съда да отмени обжалваната заповед като незаконосъобразна и издадена в противоречие с целта на закона. Посочва, че от събраните доказателства и разпределената доказателствена тежест, органа по назначаването е нямал кадрова обезпеченост, нито финансова възможност да издаде такава заповед. В писмени бележки от 31.03.2025 г. жалбоподателят е представил идентични съображения за неоснователност на оспорената от него Заповед, като отново е посочил за

основание чл. 146, т. 3-5 от АПК.

Ответникът- Изпълнителният директор на Агенция по заетостта, редовно уведомен, се представлява чрез процесуален представител юрк. И., който оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В писмена защита от 31.03.2025 г. са изложени подробни съображения относно установяването на оспорената заповед като законосъобразна, обоснована и правилна, съгласно и представените по делото доказателства.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не участва в производството и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София - град, I отделение, 12-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Не е спорно по делото, че Е. И. И. е заемал по служебно правоотношение длъжност „главен юрисконсулт“ към отдел „Правен“ при дирекция „Правно обслужване и обществени поръчки“, като е бил назначен със Заповед № 82/13.05.2019 г., считано от 14.05.2019 г.

Със Заповед № 78/25.02.2021 г. (л. 80) жалбоподателя е бил повишен в I м. Ранг, считано от 01.03.2021 г.

Със Заповед № 38/03.02.2023 г. (л. 199) жалбоподателя е бил назначен на длъжност „Директор“, длъжностно ниво (5), „Ръководно ниво 5 А“, дирекция „Право и административно обслужване“, с ранг I младши, считано от 03.02.2023 г., със срок: до назначаване на титуляр, но не за повече от 6 месеца.

Със Заповед № 67/28.02.2023 г. (л. 196) е било прекратено допълнителното служебно правоотношение на жалбоподателя, считано от 01.2023 г. Като причини за прекратяването е посочено: „Назначаване на титуляр“.

Със Заповед № РД-11-00-1783/18.05.2023 г. (л. 188) жалбоподателят е бил преназначен на длъжност „Главен юрисконсулт“, длъжностно лице (6), „Експертно ниво 2“, с ранг I мл., в отдел „Правен“, дирекция „Правно обслужване и обществени поръчки“ на Агенция по заетостта.

С писмо № 30-00-29695/22.08.2023 г. (л.25), органът по назначаването е отправил „Искане на писмени обяснения“ по посочени в писмото въпроси.

Със Заповед № РД-11-00-2683/30.08.2023 г. (л.26) на основание чл. 89, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от ЗДСл, във вр. с чл. 5, ал. 1, т. 15 от УПАЗ, чл. 9, ал. 1, т.2 от ВПОДОСТСПАЗ от 20.07.2022 г. образувано дисциплинарно производство срещу Е. И..

С писмо № 30-00-31090/04.09.2023 г. (л.29) жалбоподателят е представил писмени обяснения във връзка с образуваното срещу него дисциплинарно производство.

Със Заповед № РД-11-00-2813/21.09.2023 г. (л.32) е наложено дисциплинарно наказание „Забележка“, като са взети предвид всички относими към налагането на наказанието факти, описани в посочената Заповед.

На 22.03.2024 г. органът по назначаването, на основание чл. 107а от ЗДСл е отправил на И. писмено предложение за прекратяване на служебното му правоотношение, считано от 01.04.2024 г., срещу заплащане на обезщетение в размер на 2-кратния размер на последната получена от И. основна месечна заплата. В предложението е посочено, че заедно с връчването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, ще му бъде изплатено и обезщетението.

На 29.03.2024 г. Е. И. е изразил писмено съгласието си с отправеното му предложение за прекратяване на служебното му правоотношение при условията на чл. 107а, ал. 1 от ЗДСл, без забележки.

На 01.04.2024 г. е издадена процесната заповед № 386/01.04.2024 г., като с нея органът по назначаване е прекратил служебното правоотношение с държавния служител, считано от

02.04.2024 г., позовавайки се на разпоредбата на чл. 107а от ЗДСл. Като причина за прекратяване на служебното правоотношение е посочено: „По инициатива на органа по назначаване срещу уговорено обезщетение“. Разпоредено е на основание чл. 61, ал. 2 от ЗДСл на служителя да се изплати парично обезщетение, като съгласно нормата на чл. 107а, ал. 1 ЗДСл., му е определено обезщетение в размер на 2-кратния размер на последната получена основна месечна заплата, както и на основание чл. 50, ал. 2 от ЗДСл е определен допълнителен годишен отпуск за 2024 г. в размер на 2 дни за работа при ненормирано работно време.

Във фиша за заплати на Е. И. И. за месец 04.2024 г. (л. 17) са определени следните суми:

- 94,32 лв. основна заплата за 1 работен ден;
- 662 лв. допълнително възнаграждение за постигнати резултати, за периода 01.01.2024 г.- 31.03.2024 г.;
- 198,37 лв. за 2 дни обезщетение за неизползван отпуск;
- Уговореното обезщетение по чл. 107а от ЗДСл в размер на 4 150 лв., наредено за плащане на 01.04.2024 г., изплатено с платежно нареждане (л.18.);
- След приключване на заплатите е направено и изравняване на ДОД на цялото брутно начисление и съобразно представено от лицето ТЕЛК решение за намалена работоспособност над 50% в Агенция по заетостта в размер на 444, 47 лв.

Заповедта е връчена на 01.04.2024 г. Жалбата срещу нея е подадена направо до съда, като същата се счита за връчена на 15.04.2024 г.- в съда- датата на разписка за депозирането ѝ пред куриер-Булпост (л.16).

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав, като извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт по реда на чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок по чл. 149, ал.1 от АПК, от субект с наличен правен интерес, засегнат неблагоприятно от обективизираното в заповедта властническо волеизявление. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Оспорената заповед е издадена от компетентния орган, в кръга на предоставените му правомощия, с оглед разпоредбите на чл. 108, ал.1 от ЗДСл и чл. 107а, ал.1 от ЗДСл. Съгласно чл. 5, т. 15 от Устройствения правилник на Агенция по заетостта, Изпълнителният директор: „издава актове за възникване, изменение и прекратяване на служебните правоотношения с държавните служители в Агенцията и за реализиране на дисциплинаарната им отговорност“.

Актът за прекратяване на служебното правоотношение отговаря и на изискванията по чл. 59, ал.2 от АПК и чл. 108, ал. 1, изречение първо от ЗДСл, същият е издаден в писмена форма, посочени са издателя и адресата на акта, наименованието на акта, датата на издаване на същия и е мотивиран, като съдържа, както правното основание за прекратяване на служебното правоотношение- чл. 107а от ЗДСл, така и фактическите основания за прекратяването - прекратяване с уговорено обезщетение. Налице е разпоредителна част, в която изрично е посочено, че се прекратява служебното правоотношение на оспорвания, съдържат се разпореждания за дължимите обезщетения, като е посочен и придобитият на държавна служба от И. ранг, а именно: I младши. Заповедта е и подписана от издателя си.

Видно от приложеното по делото на л. 18 платежно нареждане, както и на л. 426 - извлечение от БНБ за извършеното плащане от Агенция по заетостта с код [ЕГН] чрез Система СЕБРА на 01.04.2024 г., то на 01.04.2024 г. е извършен превод по банковата сметка на жалбоподателя за сумата в размер на 3 735 лв., с основание обезщетение чл. 107а. След като основанието за плащане е издаването на заповедта и съответно съгласуваното между двете страни обезщетение,

не съществува възможност платежното нареждане да предхожда издаването и връчването на заповедта. Мередавна дата за извършено плащане чрез съответната банка ще бъде посочената в съответния платежен документ, на който банката е удостоверила датата на постъпването му, с който органът по назначаване е наредил сумата по сметката на държавния служител и се е задължил с тази сума.

Не се споделя от съда тезата на оспорващия, че платежните документи са създадени за целта на настоящето производство (посочени в т. 2 от приложено по делото Становище на 15.01.2025 г.), както и твърдението му за друга сметка, по която е получавал плащания от Агенцията. Видно от кода, отбелязан върху приложените по делото платежни нареждания за полученото от жалбоподателя обезщетение, отговаря на посочения към него титуляр, а именно-Агенция по заетостта. По отношение на това е приложен и неоспорен по делото писмен отговор (л. 434) от страна на БНБ, с който е удостоверено, че Агенция по заетостта е титуляр на код 015 100 000-5 за извършване на плащания чрез СЕБРА. Именно този код е отбелязан и върху приложените по делото платежни документи, служещи като доказателства за изплатеното обезщетение. По делото е приложена справка (л.19) удостоверяваща последната получена месечна основна заплата от И. - тази за месец март 2024 г., послужила при изчисляването на полагащото се на жалбоподателя по чл. 107а, ал. 1 от ЗДСл обезщетение. В нея е посочено, че основната му заплата е в размер на 2 075 лв., като на база същата е изчислено и дължимото обезщетение, ведно с направените удържки (л. 17).

Въпреки изложеното за фактически получено обезщетение от оспорващия, е допуснато нарушение на закона при издаването на оспорената заповед. Същата е издадена формално след отправено от органа по назначаването до жалбоподателя писмено предложение за прекратяване на служебното правоотношение, достигнало до неговото знание и след като е получил принципно писменото му съгласие за това, но предложението е непълно относно размера на обезщетението – тъй като не е посочен конкретен размер, а така също правоотношението е прекратено от различна от предложението дата – в предложението датата е 01.04.2024г., а в оспорената заповед – 02.04.2024г. Не съответства на фактите и на закона договореност/съгласие за прекратяване на правоотношението от последната дата, въпреки предложението, доколкото следва да бъде предложено писмено, съгласието следва да бъде изразено също писмено и от държавния служител.

Съгласно чл.107а, ал.1 и ал.2 ЗДСл, органът по назначаването може да предложи на държавния служител прекратяване на служебното правоотношение срещу обезщетение в размер на не повече от 6-кратния размер на последната получена месечна основна заплата, а ако държавният служител приеме предложението, органът по назначаването е длъжен да му изплати уговореното обезщетение заедно с връчването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

Отправянето на предложението от органа по назначаването следва да бъде по начин, който съдържа всички елементи, по които разпоредбата изисква постигането на съгласие. От чл. 107а ал.1 и ал.2 ЗДСл следва, че тези елементи са:

- заеманата от служителя длъжност, за която се предлага прекратяване на правоотношението,
- размерът на обезщетението и
- датата на прекратяване, на правоотношението.
- срок за приемане на предложението.

Посочените елементи следва да се съдържат както в писменото предложение на органа по назначаването, така и в писменото съгласие на държавния служител.

Нарушението на чл.107а, ал.1 ЗДСл е съществено, доколкото в отправеното до оспорващия предложение е посочен двукратният размер на последната получена основна месечна заплата, а

предвид датата на прекратяване – 01.04.2024г. и датата на която е отправено предложението – 22.03.2024г., то последната основна заплата е тази за м. 03.2024г., която е била неизвестна. Органът не е посочил в предложението основната заплата за кой месец предлага като обезщетение – предхождащ предложението или към датата на прекратяване. Така за държавния служител е било невъзможно да узнае предварително конкретния размер на обезщетението. В случая не може да бъде споделена тезата на ответника, че непосочването на конкретен размер на обезщетението не съставлява порок, тъй като този размер е определяем.

Следва да се посочи, че предложението за прекратяване на служебното правоотношение е отправено до оспорващия по време, след като съдът с Решение № 1578/11.03.2024г. по адм.д. 9861/2023г. на АССГ е отменил по жалба на оспорващия заповед № РД -11-00-2813/21.09.2023г. на ответника за наложено му дисциплинарно наказание „забележка“ и без да посочи, респективно определи актуален индивидуален размер на основното му месечно възнаграждение, доколкото такова е следвало да се определи считано от 01.01.2024г. Ответникът съобразно разпределената му тежест на доказване от съда не доказва нито издаването на заповедта в съответствие с материалния закон, нито упражняването на предоставените му правомощия в съответствие с целта на закона конкретно, че не е упражнил превратно правомощията си и е спазил принципа за съразмерност по чл.6 АПК. Съгласно този принцип административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, както и, че административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, а когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона.

Размерът за основната заплата на оспорващия е съществен, не само предвид изискванията по чл.107а ЗДСл но и с оглед преценката за съответствието на оспорената заповед с целта на закона, предвид и приетите в началото на 2024г. актове в областта на заплатите на държавните служители и задължението на органите по назначаването да ги актуализират считано от 01.01.2024г. Съгласно чл.73, ал.1, т.1 от Постановление № 13 от 29 януари 2024 г. за изпълнението на държавния бюджет на Република България за 2024 г., са определени допълнителни средства за преодоляване на диспропорции във възнагражденията на служители на бюджетни организации, за които се прилага Законът за държавния служител или чл. 107а от Кодекса на труда, които заемат длъжности, определени в Класификатора на длъжностите в администрацията, и възнагражденията им се определят съгласно наредбата по чл. 67, ал. 3 от Закона за държавния служител. Без съмнение, длъжността на оспорващия – главен юрисконсулт в Агенцията, заемана по служебно правоотношение, представлява определена длъжност в Класификатора и за него се прилага чл.67, ал.3 от Закона за държавния служител. Съгласно последната разпоредба, минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени, размерите на допълнителните възнаграждения по ал. 7, т. 1 - 5, както и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. Касае се за Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация. Постановлението е в сила от 01.01.2024г., а в чл.73, ал.3 и в чл.74 от същото, органите по назначаване е следвало да определят нови размери на основните индивидуални месечни заплати с оглед преодоляване на диспропорциите. Също през март 2024г. публично е обявен на сайта за обществени консултации <https://www.strategy.bg/> анализ, озаглавен **Преодоляване на диспропорции във възнагражденията на служителите в държавната администрация – изготвен от администрацията на**

Министерския съвет на основание чл. 73, ал. 2 от Постановление № 13 от 29 януари 2024 г. за изпълнението на държавния бюджет на Република България за 2024 г., а впоследствие и основание за приемането на Постановление № 79 от 3 април 2024 г. за преодоляване на диспропорции във възнагражденията на персонала в бюджетните организации, включително за увеличаване на възнагражденията на персонала, с което изменя и Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация.

В случая е безспорно и както твърди ответника, че последната получена основна месечна заплата е в размер на 2075 лв., която обаче съответства на размера, определен със Заповед № РД-11-00-1783/18.05.2023г. – представена на л. 45 от делото и с която оспорващият е назначен на длъжността „главен юрисконсулт“, с ниво на основната месечна работна заплата 14, степен на основната месечна работна заплата 2, т.е. преди около 9 месеца преди предложението за прекратяване на правоотношението. Следва да се посочи, че за 2023г. съгласно представения по делото формуляр за оценка на изпълнението, оспорващият има поставена оценка изпълнението отговаря напълно на изискванията и с която се е съгласил. Посоченото съставлява и правна възможност по чл. 67, ал. 5 ЗДСл за изменение на индивидуалната месечна работна заплата на оспорващия, по която ответникът към датата на отравяне на предложението няма данни да се е произнесъл.

Следователно, като не е посочил точния размер на обезщетението в направеното предложение, органът по назначаването е допуснал нарушение на процедурата по чл.107а, ал.1 ЗДСЛ, което води и до издаване на оспорената по делото заповед без валидно постигнато съгласие, незаконосъобразност по чл.146, т.4 АПК, самостоятелно основание за отмяна, което наред с останалите обсъдени обстоятелства обуславя извод и за незаконосъобразност поради противоречие с целта на закона – основание по чл.146, т.5 АПК за отмяна.

На основание изложеното, жалбата е основателна, на основание чл.146, т.4 и т.5 АПК съдът следва да постанови отмяната на оспорената по делото заповед.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс, Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Е. И. И., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед №

386/01.04.2024 г. на изпълнителния директор на Агенция по заетостта, с която е прекратено служебното му правоотношение като държавен служител – на длъжност „главен юрисконсулт“, отдел „Правен“, при дирекция „Правно обслужване и обществени поръчки“.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба или протест пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: